

EL CAMÍ DE LA FE

Dissabte 6 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 3:21-25; Levític 18:5; Romans 3:9-19; 1 Corintis 9:20; Romans 3:1,2; 8:1-4.

PER MEMORITZAR:

“Però la Llei escrita tot ho ha reclòs sota el domini del pecat, a fi que la promesa sigui concedida als creients en virtut de la fe en Jesucrist” (Gàlates 3:22).

Els coloms missatgers són famosos per la seva habilitat de volar centenars de quilòmetres per dia i arribar al seu destí amb una exactitud increïble. No obstant això, tot i els millors coloms en alguns moments s'han desorientat, sense tornar al punt de partida. El pitjor incident va succeir a Anglaterra, quan unes vint mil aus (valorades en més de sis-cents mil dòlars) mai més van tornar al seu colomar.

Com hem experimentat la majoria de nosaltres d'alguna o altra manera, estar desorientat, o perdut, no és agradable. Ens omple de temor i ansietat; també ens pot portar a moments de pànic.

El mateix passa en l'àmbit espiritual. Fins i tot després d'acceptar a Crist, ens podem perdre, o desorientar, fins al punt de no tornar mai al Senyor.

No obstant això, les bones noves són que Déu no ens ha lliurat a la nostra pròpia sort. Ens ha deixat un mapa del camí a la fe, tal i com es revela a l'evangeli, i aquest camí inclou la Llei. Molts intenten separar la Llei de l'evangeli; alguns fins i tot els veuen contradictoris. Aquest punt de vista no només és incorrecte, sinó també pot tenir tràgiques conseqüències. Sense la Llei, *no hi hauria* evangeli. És realment difícil entendre l'evangeli sense la Llei.

LA LLEI I LA PROMESA

“Aleshores, ¿direm que la Llei va contra les promeses de Déu?” (Gàlates 3:21).

A l'intuir que els seus comentaris podrien portar als seus oponents a concloure que ell menyspreava la Llei o que els seus comentaris sobre la prioritat de les promeses de Déu eren simplement una mofa dissimulada envers Moisès i la Torà, Pau pregunta exactament el que segurament ells estaven pensant: “Estàs dient que la Llei contradiu les promeses de Déu?”. A això, Pau respon amb un emfàtic: “De cap manera!”. Aquella conclusió és impossible, perquè Déu no s'oposa a si mateix. Déu va donar tant la promesa com la Llei. La Llei no està renyida amb la promesa. Totes dues, simplement, tenen rols i funcions diferents en el pla de salvació general de Déu.

Quins conceptes erronis tenien els oponents de Pau pel que fa al paper de la Llei? Compara Gàlates 3:21; Levític 18:5; i Deuteronomi 6:24.

Aquestes persones creien que la Llei podia donar-los vida espiritual. Els seus punts de vista probablement sorgien d'una interpretació equivocada d'alguns passatges de l'Antic Testament, com Levític 18:5 i Deuteronomi 6:24, on la Llei indica com han de viure aquells que romanen en el Pacte de Déu. La Llei sí regulava la vida *dins* del Pacte, però ells inferien que la Llei era la font de la relació d'una persona amb Déu. No obstant això, la Bíblia declara que l'habilitat de “vivificar” és un poder que només Déu i el seu Esperit poden exercir (2 Reis 5:7; Nehemies 9:6; Joan 5:21; Romans 4:17). La Llei no pot vivificar espiritualment a ningú. Tanmateix, això no vol dir que s'oposi a la promesa de Déu.

A l'procurar demostrar la incapacitat de la Llei per donar vida, Pau escriu, a Gàlates 3:22: “Però l'Escriptura va recloure totes les coses sota pecat” (*SBT*)*. A Romans 3:9 al 19, Pau presenta una cadena de versicles extrets de l'Antic Testament per mostrar-nos com som de dolents. Els passatges no estan organitzats a l'atzar. Pau comença amb el cor del problema del pecat: l'actitud egoista que permea el cor humà. Després, presenta versets que descriuen la magnitud de la influència del pecat i, finalment, la seva universalitat.

Què vol emfatitzar? A causa de la magnitud del pecat i les limitacions de la Llei, la promesa de vida eterna només ens pot arribar per mitjà de la fidelitat de Crist en el nostre favor. Aquí, un cop més, hi ha la gran veritat que va propulsar la Reforma protestant.

Tot i que la Llei no ens pot salvar, quins grans beneficis obtenim en obeir-la? És a dir, quins beneficis pràctics has experimentat en la teva pròpia vida gràcies a l'obediència a la Llei de Déu?

* A *BEC*: “Però la Llei escrita tot ho ha reclós sota el domini del pecat”. (Nota del traductor).

“SOTA LA GUARDA DE LA LLEI”

A Gàlates 3:23, Pau escriu que “abans però que vingués la fe, estàvem sota la guarda de la llei” (SBT)*. En dir “estàvem”, Pau s'està referint als creients jueus de les esglésies de Galàcia. Ells són els que estan familiaritzats amb la Llei, i Pau, des de Gàlates 2:15, els ha estat parlant a ells especialment. Això es pot veure en el contrast entre l'ús de la primera persona del plural (“nosaltres”) a Gàlates 3:23 i l'ús de la segona persona del plural (“vosaltres”) a Gàlates 3:26.

Gàlates 3:23 diu: “abans que vingués *la fe*” (SBT). Atès que Pau està contrastant el lloc de la Llei abans i després de Crist (Gàlates 3:24), “la fe” probablement sigui una referència a Jesús mateix i no una referència a la fe cristiana en general.

Pau diu que els jueus estaven “reclosos sota la vigilància de la Llei” [“sota la guarda de la llei”, SBT] abans de la vinguda de Crist. Què vol dir amb “sota [...] la llei”? Compara Gàlates 3:22 i 23 amb Romans 6:14 i 15; 1 Corintis 9:20; Gàlates 4:4, 5 i 21; i 5:18.

Pau utilitza, a les seves cartes, dotze vegades l'expressió “sota la llei”. Segons el context, pot tenir un parell de connotacions diferents.

1. “*Sota la llei*”, com una forma alternativa de salvació (Gàlates 4:21). Els oponents de Galàcia estaven intentant obtenir una justificació vivificant mitjançant l'obediència. No obstant això, com ja ho ha deixat en clar Pau, això és impossible (Gàlates 3:21, 22). Pau més tard fins i tot assenyala que, en desitjar estar sota la Llei, els gàlates en realitat estaven rebutjant a Crist (Gàlates 5:2-4).

2. “*Sota la llei*”, en el sentit d'estar sota la condemna de la Llei (Romans 6:14, 15). Atès que la Llei no pot expiar el pecat, la violació de les seves demandes, en darrera instància, porta a la condemna. Aquesta és la condició en la qual es troben tots els éssers humans. La Llei actua com carcellera que tanca a tots els que l'han transgredit i que s'han carregat sobre si mateixos la sentència de mort. Com veurem en l'estudi de demà, l'expressió “estavem reclosos sota [la vigilància] de la Llei” (Gàlates 3:23) indica que això és el que vol dir Pau amb “sota la llei” en aquest passatge.

Una paraula grega relacionada, *ennomos*, normalment traduïda com “sota la llei”, literalment significa “dins de la llei” i es refereix a viure dins els requeriments de la Llei mitjançant la nostra unió amb Crist (1 Corintis 9:21). Per mitjà de “les obres de la llei”, és a dir, en tractar de guardar la Llei sense Crist, és impossible ser justificats, perquè només aquells que són justificats per la fe viuran (Gàlates 3:11). Aquesta veritat no anul·la la Llei; mostra només que no ens pot donar vida eterna. És massa tard per a això.

* A BEC: “Abans de venir la fe estàvem reclosos sota la vigilància de la Llei”. (Nota del traductor).

LA LLEI COM A NOSTRE “GUARDA”

Pau dona dues conclusions bàsiques respecte a la Llei: 1) la Llei no anul·la ni aboleix la promesa de Déu feta a Abraham (Gàlates 3:15-20); 2) la Llei no s'oposa a la promesa (Gàlates 3:21, 22).

Llavors, quin paper juga en realitat la Llei? Pau escriu que va ser afegida “per causa de les transgressions” (Gàlates 3:19, SBT)*, i desenvolupa aquesta idea usant tres paraules diferents en connexió amb la Llei: *reclosos* [sota la guarda, SBT] (versicle 23), *sota la vigilància* [reclosos, SBT] (versicle 23), i *preceptor* [mentor, SBT] (versicle 24).

A Gàlates 3:19 al 24, què està volent dir Pau sobre la Llei?

La majoria de les traduccions modernes interpreta els comentaris de Pau sobre la Llei en Gàlates 3:19 en termes completament negatius. Però l'original en grec no és tan unidireccional. La paraula grega traduïda com “reclosos” (versicle 23) significa literalment “custodiar”. Encara que pot ser utilitzat en un sentit negatiu, com ara “tenir en subjecció”, o “vigilar” (2 Corintis 11:32), en el Nou Testament generalment té el sentit més positiu de “protegir”, o “guardar” (Filipencs 4:7; 1 Pere 1:5). El mateix passa amb la paraula traduïda com “reclosos” (Gàlates 3:23). Pot ser traduïda també com “tancar” (Gènesi 20:18; Gènesi 14:3 [SBT]), “barrar el pas” (Èxode 14:3), “agafar” (Lluc 5:6), “captivar” (Romans 11:32, BCI). Com indiquen aquests exemples, segons el context, aquesta paraula pot tenir connotacions positives o negatives.

Quins beneficis va proveir la Llei (moral i cerimonial) al poble d'Israel? Romans 3:1, 2; Deuteronomi 7:12-24; Levític 18:20-30.

Tot i que pot ser que Pau de vegades parli de la Llei en termes negatius (Romans 7:6; Gàlates 2:19), també té moltes coses positives que dir sobre ella (*veure* Romans 7:12, 14; 8:3, 4; 13:8). La Llei no era una maledicció que Déu va col·locar sobre Israel; al contrari, tenia la intenció de ser una benedicció. Encara que el sistema de sacrificis no podia realment eliminar per complet el pecat, assenyalava el Messies promès, que sí podia; i les lleis que regien el comportament humà protegien Israel de molts dels vicis que, com plagues, patien les altres civilitzacions antigues. A la llum dels comentaris positius de Pau sobre la Llei en altres passatges, seria un error entendre que, aquí, els seus comentaris són del tot negatius.

Un medicament creat per tractar una malaltia podria ser utilitzat per algunes persones per drogar-se. Quins exemples d'aquest principi has vist a la teva pròpia vida? De quina manera el nostre coneixement de com alguna cosa bona pot ser utilitzada malament ens ajuda a entendre la situació que aquí Pau confrontava?

* A BEC: “per evidenciar les transgressions”. (Nota del traductor).

LA LLEI COM A NOSTRE TUTOR

A Gàlates 3:23, Pau descriu la Llei com una força guardiana i protectora. A què compara la Llei en el versicle 24, i què significa això?

La paraula traduïda com “mentor” (*SBT*) prové de la paraula grega *paidagogos*. Algunes versions la tradueixen com “preceptor” (*BEC, BM*), o “guia” (*BCI*), però no existeix un únic mot que pugui transmetre completament el seu significat. El *paidagogos* era un esclau, a la societat romana, que era posat en una posició d'autoritat sobre els fills del seu amo, des del moment en què complien sis o set anys i fins que arribaven a la maduresa. A més de proveir per a les seves necessitats físiques, com preparar-los el bany, proporcionar-los menjar i roba, i protegir-los de qualsevol perill, el *paidagogos* també era responsable de garantir que els fills del seu amo anessin a l'escola i fessin les seves tasques escolars. A més, s'esperava que no només ensenyés i practiqués valors morals; també havia d'assegurar-se que els nens aprenguessin i practiquessin aquests valors per si mateixos.

Tot i que de ben segur alguns pedagogs van ser amables i rebien l'estima dels qui estaven al seu càrrec, la descripció dominant que apareix d'ells a la literatura antiga és que eren molt estrictes en la disciplina. S'asseguraven l'obediència, no només per mitjà d'amenaçes i repreensions, sinó també mitjançant càstigs i pallisses.

La descripció de Pau de la Llei com un pedagog clarifica encara més la seva comprensió del paper de la Llei. La Llei va ser afegida per assenyalar el pecat i proveir instrucció. La mateixa naturalesa d'aquesta tasca significa que la Llei també té un aspecte negatiu, i això és perquè ens renya i condemna com pecadors. No obstant això, Déu utilitza fins i tot aquest aspecte “negatiu” per al nostre benefici, perquè la condemna de la Llei produeix en nosaltres allò que ens porta a Crist. Per tant, la Llei i l'evangeli no són contradictoris. Déu els va dissenyar perquè treballessin junts per a la nostra salvació.

“La llei ha estat el nostre mentor per dur-nos a Crist, a fi que siguem justificats per la fe’ (Gàlates 3:24 [*SBT*]). En aquest text, i per mitjà de l'apòstol, l'Esperit Sant està parlant específicament de la Llei moral. La Llei ens revela el pecat i ens fa sentir la nostra necessitat de Crist, i d'acudir a ell en procura de perdó i pau mitjançant el penediment davant Déu i la fe en nostre Senyor Jesucrist” (*MS 1:275*).

Quan va ser la darrera vegada que vas comparar les teves accions, paraules i pensaments amb la Llei? Fes-ho ara, comparant-les no només amb la lletra de la Llei sinó també amb el seu esperit (Mateu 5:28; Romans 7:6). Com de bé et veus? Què et diu la teva resposta sobre el que Pau està assenyalant en aquesta epístola?

LA LLEI I EL CREIENT

Molts han interpretat el comentari de Pau a Gàlates 3:25 com un rebuig total a la Llei. Però això té poc sentit a la llum dels comentaris positius de Pau respecte la Llei en altres parts de la Bíblia.

Llavors, què està volent dir?

Primer, que ja no estem sota la condemna de la Llei (Romans 8:3). Com a creients, estem en Crist i gaudim del privilegi d'estar sota la gràcia (Romans 6:14, 15). Això ens dóna la llibertat de servir a Crist de tot cor, sense por de ser condemnats per errors que podríem cometre en el procés. D'això es tracta la veritable llibertat en l'evangeli, una cosa radicalment oposada al fet que ja no hem d'obeir la Llei (això és el que algunes persones diuen que és "llibertat" en Crist). Però la desobediència a la Llei, en canvi, és pecat, i el pecat és qualsevol cosa menys llibertat (Joan 8:34).

Llegeix Romans 8:1 al 3. Què significa ja no estar condemnat per la Llei? De quina manera aquesta meravellosa veritat hauria d'impactar en la nostra manera de viure?

Com a resultat de ser perdonats en Crist, la nostra relació amb la Llei ara és diferent. Som cridats a viure una vida que agradi a Déu (1 Tessalonicencs 4:1); Pau es refereix a això com caminar en l'Esperit (Gàlates 5:18). Això no significa que la Llei moral ja no sigui aplicable; mai va ser aquest el centre de la discussió. Com podria ser així, quan hem vist tan clarament que la Llei és el que defineix el pecat?

Més aviat, atès que la Llei és una transcripció del caràcter de Déu, a l'obeir-la simplement reflectim el seu caràcter. Però, més que això, seguim no només un conjunt de normes sinó l'exemple de Jesús, qui fa per nosaltres allò que la Llei en si mateixa mai podria fer: ell escriu la Llei al nostre cor (Fets 8:10) i fa possible que els requeriments de justícia de la Llei es compleixin en nosaltres (Romans 8:4). És a dir, mitjançant la nostra relació amb Jesús, tenim poder per obeir la Llei com mai.

Llegeix Romans 8: 4. Pau què està volent indicar aquí? De quina manera has vist que aquesta promesa es va manifestar en la teva pròpia vida? Alhora, malgrat tots els canvis positius que puguis haver experimentat, per què la salvació hauria de basar-se sempre en el que Crist ha fet per nosaltres i en res més?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “S'em pregunta sobre la llei a Gàlates. Quina llei és el preceptor per portar-nos a Crist? Contesto: Totes dues, la cerimonial i el codi moral dels Deu Manaments.

”Crist va ser el fonament de tot el sistema jueu. La mort d'Abel va ser una conseqüència de no haver acceptat Caín el pla de Déu a l'escola de l'obediència per a ser salvat per la sang de Jesucrist, simbolitzada per les ofrenes de sacrifici que assenyalaven a Crist. Caín va refusar l'efusió de sang que simbolitzava la sang de Crist que havia de ser vessada pel món. Tota aquesta cerimònia va ser preparada per Déu, i Crist va venir a ser el fonament de tot el sistema. Aquest és el començament de l'obra de la Llei com el preceptor que porta els instruments humans pecaminosos a considerar Crist com el fonament de tot el sistema jueu.

”Tots els que servien en relació amb el Santuari eren educats constantment sobre la intervenció de Crist en favor de la raça humana. Aquest servei tenia el propòsit de crear en cada cor amor per la Llei de Déu, que és la llei del Regne diví” (MS 1:274).

“La llei dels Deu Manaments no ha de ser considerada tant des de l'aspecte de la prohibició com des del de la misericòrdia. Les seves prohibicions són la segura garantia de felicitat en l'obediència. En ser rebuda en Crist, ella obra en nosaltres la puresa de caràcter que ens portarà goig a través dels segles eters. És una muralla de protecció per a l'obedient” (MS 1:276).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Sovint lluitem amb la pregunta de com podem vèncer el pecat en la nostra vida. Quines promeses tenim a la Bíblia sobre la victòria sobre el pecat? De quina manera podem posicionar-nos millor per ajudar a fer realitat aquestes promeses? Alhora, per què hem de ser curosos i assegurar-nos de dipositar tota la nostra esperança de salvació en la victòria de Crist per nosaltres, i no en qualsevol victòria que nosaltres puguem obtenir?
2. Sovint escoltem que els cristians diuen que la Llei ha estat anul·lada. Per descomptat, aquests mateixos cristians parlen en contra del pecat, la qual cosa vol dir, sens dubte, que en realitat no consideren que la Llei hagi estat anul·lada. Què volen dir, en realitat, amb aquesta afirmació? (Pista: En general, en el context de quin Manament sorgeix aquesta asseveració?).

RESUM: La Llei va ser donada per assenyalar als pecadors la seva necessitat de Crist. Com guardiana, ens proveeix instrucció sobre Déu i protecció del mal. Però, com a entitat disciplinària, la Llei assenyalava la nostra pecaminositat i porta condemna. Crist ens deslliura de la condemna de la Llei i escriu la seva Llei en el nostre cor.